

Sygn. akt IV CSK 380/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa S. J.
przeciwko W. C.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 grudnia 2013 r., wydanego w sprawie o ochronę dóbr osobistych i o zapłatę, powód S. J. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołując się na nieważność postępowania przed Sądami obu instancji w związku z „udziałem w postępowaniu pełnomocnika strony pozwanej, tj. radcy prawnego M. A., który nie był należycie umocowany, albowiem nie był umocowany przez pozwanego W. C. dziennikarza, a wyłącznie przez W. C. mechanika okrętowego, tj. osobę, która jedynie omyłkowo - na skutek błędnego wskazania adresu strony pozwanej przez pełnomocnika powoda - odebrała przesyłkę z Sądu I instancji zawierającą wyrok zaoczny (...) i na tej podstawie została przez Sąd I instancji wezwana na rozprawę/ zawiadomiona o rozprawie jako strona procesu i uczestniczyła w procesie reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (...)”. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miała być także potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, tj. art. 187 § 1 zw. z art. 126 § 1 pkt 2 i § 2 i art. 194 k.p.c. w zakresie wynikającym z zarzutów procesowych oraz ich uzasadnienia, a ponadto występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych przedstawionych w formie kilku pytań.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wbrew pogładowi skarżącego, w sprawie nie doszło do nieważności postępowania odwoławczego, którą Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 1

k.p.c. bierze pod uwagę z urzędu. Wskazane przez powoda okoliczności nie świadczą o nieważności postępowania z przyczyny przewidzianej w art. 379 pkt 2 k.p.c., przy czym powód nie określił nawet, naruszenie jakich przepisów miało spowodować nieważność. Nie wystąpiły ponadto inne przewidziane w art. 379 k.p.c. podstawy stwierdzenia nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji.

Niewykazana pozostała przesłanka przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Powód, powołując się na potrzebę wykładni kilku przepisów prawa procesowego, nie przedstawił żadnych argumentów prawnych, które miałyby przekonać o tym, iż wykładnia ta rzeczywiście budzi wątpliwości, a ponadto, że mają one poważny charakter. Odwołanie się do podstaw skargi oraz ich uzasadnienia nie może przedstawienia takich argumentów skutecznie zastąpić, co w orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wielokrotnie stwierdzone (por. postanowienia z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 8 maja 2008 r., IV CSK 102/08, niepubl.).

Skarżący twierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, lecz także tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania nie wykazał. Wykazanie jej wymagało przedstawienia konkretnego zagadnienia prawnego, które miało w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Żadna z przedstawionych w skardze kwestii nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione przez skarżącego pytania stanowią jedynie wyraz jego wątpliwości odnośnie do trafności kwestionowanego orzeczenia, a odpowiedź na nie byłaby równoznaczna z rozstrzygnięciem sformułowanych w skardze zarzutów. Powód, ograniczając się

do postawienia kilku pytań oraz powtórzenia w skróconej formie uzasadnienia podstaw skargi, całkowicie pominął argumentację prawną, która miałaby wskazywać, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości, który wymagałby rozwiązania przez Sąd Najwyższy. O nieskuteczności zastępowania takiej argumentacji argumentacją prawną służącą uzasadnieniu podstaw skargi Sąd Najwyższy, jak wskazano, wielokrotnie się już wypowiadał (por. np. powołane postanowienie z dnia 12 grudnia 2000 r.).

Wobec niestwierdzenia przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]